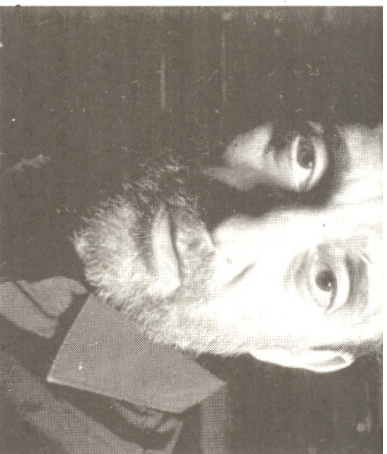

Ο Ζσέλ Ποιερρά, αυτός ο άγνωστος για την πλειοψηφία των Ελλήνων θεατροφίλων γάλλος θεατρικός συγγραφέας και σκηνοθέτης, είναι η πρόσφατη ενδιαφέρουσα αποκάλυψη για όσους παρακολούθησαν το αφιέρωμα της Στένης Γραμμάτων και Τεχνών, με την υποστήριξη του Γαλλικού Ινστιτούτου. Στο πλαίσιο αυτού

του αφιέρωματος, ο Ποιερρά ήρθε στην Ελλάδα, όπου εκτός του ότι συνομιλήσε με το κοινό σε δύο εκδηλώσεις –μία στο Γαλλικό Ινστιτούτο και μία στη Στέγη- και παρέδωσε σεμινάριο το περασμένο Σάββατο, ανέβασε στην κεντρική σκηνή της Στένης, την παράσταση του θιάσου του Λουί Μπρουγιάρ -σε δικό του έργο και σκηνοθεσία-, «Η μεγάλη και θαυμαστή ιστορία του εμπορίου».

Στο πλαίσιο του ίδιου αφιέρωματος, ο δικός μας θίασος Κανγκκούντα παρουσιάζει, από την περασμένη Τετάρτη και μέχρι τις 21 Απριλίου, στη Στέγη, το έργο του Ποιερρά «Κύκλοι/Ιστορίες» σε σκηνοθεσία του Γιάννη Λεοντάρη.

Είναι πολλά αυτά που θα μπορούσε να γράψει κάποιος και για τον Ζσέλ Ποιερρά, αλλά

να γραφεί στα 23 του. Σκηνοθέτησε για πρώτη φορά στα 27 του, ένα μη θεατρικό μονόλογο. Με αυτή την ευκαιρία ίδρυσε το δικό του θίασο, τον οποίο ονόμασε Λουί Μπρουγιάρ. Το 2001 ο θίασος τότε οι περιοδείες συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Είναι καλύτεργικός συνδευθυντής στο Odeon Theatre de l' Europe, μέχρι τον Ιούνιο του 2013, και στο Εθνικό Θέατρο Βρυξελλών. Έχει γράψει και έχει σκηνοθετήσει πολλά έργα και έχει συμμετάσχει με το θίασό του στο Φεστιβάλ της Αβινιόν το 2006. Το 2011 τιμήθηκε με δύο βραβεία Μολιέρου, ως ο καλύτερος εν ζωή γαλλόφωνος συγγραφέας και για το θίασο του.

Στις 17 Ιανουαρίου 2013 έκανε πρεμιέρα στο παρισινό Odeon η τελευταία του δουλειά με τίτλο «Η επανένωση των δύο Κορέων».

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΤΟΥ ΘΙΑΣΟΥ ΚΑΝΙ

Μέσα στο υπαρκτικό εκρη

εν είναι η πρώτη φορά που ο Γιάννης Λεοντάρης σκηνοθετεί Ποιερρά. Το 2008, παρουσίασε στην Πειραματική Σκηνή στη Θεσσαλονίκη το έργο «Οι έμποροι» [στην Ελλάδα έχει παρουσιαστεί επίσης το έργο «Αυτό το παιδί» σε σκηνοθεσία Φρόσως Αντρά, το 2011]. Αυτή τη φορά, με το θίασο Κανγκκούντα, ξαναυπαναίεται μαζί του. Γιατί επιδιώκει να δουλέψει τα έργα του Ποιερρά; «Κάθε φορά που παρακολουθούμε παραστάσεις του Ποιερρά -όλη η ομάδα έχουμε δει τέσσερις δουλειές του- μας σιμψάνει το εγώ: μετά το τέλος των παραστάσεων νιώθουμε μια πολύ γόνιμη αλληλεγγύη. Δεν είμαστε σε θέση να ξεχάσουμε εύκολα γνώση, δεν είμαστε σίγουροι. Ακολουθούν πολλές συζητήσεις και την επόμενη μέρα είμαστε ενθουσιασμένοι με αυτό που μας έχει σιμψήσει την προηγούμενη. Η παράσταση μένει ζωντανή μέσα μας για μέρες, θέτοντάς μας σκληρά ερωτήματα. Τα έργα του Ποιερρά είναι σε μεγάλο βαθμό πολιτικά έργα, χωρίς όμως να κινδυνεύουν από την επιδείξη του μαριφετσού. Επίσης, είναι πολύ ανοιχτά με-

Ο λόγος ενάντια στο σώμα

Στην παράσταση «Κύκλοι/Ιστορίες» η αγωνία γεννιέται μέσα από τη διασταύρωση οντομικών ιστοριών σε περιόδους πολέμου ή κρίσης, από τον Μεσαίωνα μέχρι την περίοδο 1914-1918, από την οικογενειακή μέχρι την κοινωνική κρίση.

Ο θίασος αξιοποίησε στο στήσιμο τον χαρακτήρα του έργου και έτρεψε σωματικότητα. Τα πρόσωπα της παράστασης εκφράζονται με δύο τρόπους: με αυτά που λένε και με αυτά που προδίδουν οι κινήσεις του σώματός τους. Συχνά οι δύο τρόποι εκφράζουν εντελώς αντίθετα πράγματα. «Η έννοια της σωματικότητας μας απασχολεί πάρα πολύ σε όλες μας τις παραστάσεις. Κάθε φορά, όμως, δοκιμάζουμε μια διαφορετική κατεύθυνση προσαπλώντας να φτιάχνουμε σιγά σιγά, αν είμαστε τυχεροί, έναν πιο σταθερό δικό μας κώδικα. Για παράδειγμα, στη «Βεγγέρα»

(2009) δουλέψαμε πάνω στους κώδικες του ταίγκου και της κομμένης νερά άγρε. Στη συνέχεια, στις παραστάσεις «Άμλετ» (2010) και «Πόλη-κράτος» (2011), δουλέψαμε με αυτοσχέδιους βασισμένους στη μέθοδο των viewpoints της αμερικανίδας σκηνοθέτιδας Αν Μπρόγκαρ. Τώρα, δουλέψαμε συνδυάζοντας τα viewpoints με τη δουλειά του ιάπωνα σκηνοθέτη Τοσίτσι Οκάντα.

Μας ενδιαφέρει η ιδέα ότι το σώμα μπορεί να λειτουργεί επάνω στη σκηνή αντάνομα σε σχέση με το λόγο. Δηλαδή άλλο να λες και άλλο να δηλώνει το σώμα, θεωρώντας ότι αυτό γίνεται και στη ζωή, κατά κάποιο τρόπο. Σε αυτήν την παράσταση, λοιπόν, προσπαθήσαμε να εγκαταστήσουμε ένα μουσικό από τα σώματα. Η πόλη καθορίζει τόσο πολύ την κίνηση του σώματος που το αναγκάζει να κρύβει πράγματα. Υπάρχει μια ομοιομορφία στα σώματα της πόλης, μέσα στην οποία μπορεί κάποιος να διακρίνει γωνίες που αναφέρονται στην απομυαίνηση του καθενός. Στους γόφους, τις αγωνίες, τις διαταραχές του, αυτά που στην καθημερινή συμπεριφορά συνη-

θώς κρύβονται. Εμείς, λοιπόν, στην παράσταση θεώρησαμε ότι αυτά είναι σαν τη γόφο, ενός γούχου και προσπαθήσαμε να γυρίσουμε το μέτα έξω. Να κάνουμε ορατά αυτά που κρύβει το σώμα. Θέλησαμε να παρουσιάσουμε τους ανθρώπους, που, ενώ μιλούν με έναν καθημερινό τρόπο, τα σώματά τους τους εκθέτουν», εξηγεί ο σκηνοθέτης της παράστασης.

Υπάρχουν, ωστόσο, και κάποιες χαλαρήδες στην παράσταση που δεν «εκτίθενται». «Αυτοί είναι οι εκπρόσωποι της εξουσίας. Οι επιλογές αυτές προκύπτουν μετά από παρατήρηση. Τα τελευταία χρόνια, οι άνθρωποι οι οποίοι έχουν την ευκαιρία ή την πολυτέλεια να εξασφαλίσουν μια απόλαυση ή αμνησία σε σχέση με το σώμα τους, είναι εκείνοι που ανήκουν στην αστική τάξη. Αν και οι τάξεις δεν υπάρχουν πια όπως τις ξέραμε, εννοώ αυτούς που κατέχουν χρήματα και που έχουν ελεύθερο χρόνο να εξημερώσουν το σώμα. Όλο και λιγότερο έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε διακοπές ή μια βόλτα στη διάρκεια της μέρας. Το αστικό τέλεσμα είναι ότι οι άνθρωποι